

23 januari – 27 januari

OEUCUMENISCHE GEBEDSWEEK voor de EENHEID van de CHRISTELIJKE KERKEN.

-van 18 tot en met 25 januari-

Deze gebedsweek kent de laatste jaren niet meer hetzelfde succes van vroeger, van de jaren na het 2^e Vaticaans Concilie. Het oecumenisch vuur van toen schijnt wat geluwd...of toch niet? Hieromtrent is er in sommige kringen zelfs enige terughoudendheid. De toenadering tussen de kerken wordt door sommigen niet toegejuicht omdat zij bang zijn dat wij, katholieken, **onze eigenheid of identiteit zouden verliezen**. Anderen daarentegen willen juist doen alsof het probleem niet echt reëel is. Ze zoeken in de praktijk van de omgang met christenen van andere kerken een eensgezindheid te beleven die er feitelijk nog niet is. Beide richtingen gaan de realiteit uit de weg. Het is immers niet verantwoord het schandaal van de verdeeldheid onder de leerlingen van Christus te verbergen. De Heer bad in zijn afscheidsrede op ontroerende wijze "opdat allen één zijn".

Christenen of ze nu katholiek zijn, orthodox, anglicaan, protestant of lid van de pinkstergemeenten mogen **elkaar niet loslaten**. Daarom moeten we elkaar niet voortdurend bij de hand houden. Laat ons groeien in oecumenische spiritualiteit, d.w.z. dankbaar zijn om wat we in eigen kerk mogen ontvangen en tegelijkertijd aandacht hebben om wat wij van de andere kerken kunnen leren en ontvangen. Sint-Augustinus gaf deze goede raad: "Vrijheid in het twijfelachtige, eenheid in het noodzakelijke, maar in **alles de liefde**." In de grafkapel van kardinaal Mercier (1851-1926) in de kathedraal van Mechelen hangt een uitspraak van de pionier van de oecumenische beweging: "Je moet elkaar kennen om elkaar te beminnen. Je moet elkaar beminnen om tot eenheid te komen. Je moet elkaar benaderen met grote eerbied."

De versplintering van het christendom is voor veel christenen een doorn in het oog en in de Derde Wereld is het voor de kerstening van die volken een negatief getuigenis. Vanaf het begin van vorige eeuw is de oecumenische beweging ontstaan om de verschillende kerken **dichter bij elkaar te brengen**. In 1948 werd in Amsterdam de Wereldraad van Kerken opgericht, die het hoofdkwartier in Genève heeft en die regelmatig een vergadering houdt met vertegenwoordigers van alle aangesloten kerken. Op vele plaatsen is er een oecumenische werk- en studiegroep of een plaatselijke Raad van Kerken. **Oecumene betekent: de hele bewoonde wereld. Christenen over de hele wereld horen bij elkaar. En ze horen aan de hele wereld dienstbaar te zijn.**

Ward Vanoverbeke

Goede vrienden, ik doe een beroep op u.
In naam van Jezus vraag ik jullie:
wees allen eensgezind, wees één in denken en voelen.
Want huisgenoten van Chloë hebben mij verteld dat er onenigheid onder u is.
Ik bedoel, de één zegt:
ik ben voor Paulus, de ander: ik voor Apollos,
ik voor Kefas en ik voor Christus.
Is Christus dan in stukken verdeeld?
Is Paulus soms voor u gekruisigd of
bent u in de naam van Paulus gedoopt?
Christus heeft mij niet uitgezonden om te dopen
maar om het evangelie te verkondigen
en wel zonder mooie en geleerde woorden
want dan had het kruis van Christus zijn kracht verloren.

Uit de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs

vertrouwen uitstralen

God,

iedere mens hebt Gij geschapen
uniek en telkens anders dan de anderen.

Een-ieder heeft zijn gedachten,
zijn eigen gevoelens en gevoeligheden,
zijn eigen manier van leven.
Wij danken U voor deze rijke verscheidenheid
van taal, aard, godsdienst, ras en cultuur.
Geef ons een brede horizon
van ruimdenkendheid
houd ons hart geopend,
ook voor andersgelovigen.

Leer ons mild te zijn in onze beoordeling,
laat ons eerst het goede ontdekken
in de ander,
doe ons uw beeld ontwaren
in iedere medemens.
En maak van ons verdraagzame mensen
met aandacht en luisterbereidheid.

God,
schenk ons een geest van eerbied en begrip
voor het anders-zijn van anderen om ons heen,
naar het voorbeeld van Jezus,
die totaal mens-voor-anderen was
en die nu met U leeft tot in eeuwigheid.
Amen.

ONZE VADER

eenheid in bidden en doen/zijn/leven...

Zeg niet: "Vader",
als je geen kind kunt zijn.
Zeg niet: "Onze",
als je slechts aan jezelf denkt.
Zeg niet: "Hemelen",
als je slechts aardse zaken verlangt.
Zeg niet: "Uw naam worde geheiligd",
als je voortdurend je eigen eer zoekt.
Zeg niet: "Uw rijk kome",
als je hoopt er zelf beter van te worden.
Zeg niet: "Uw wil geschiede",
als je geen tegenslag kunt dragen.
Bid niet voor het brood van vandaag,
als je niet voor de armen wilt opkomen.
Bid niet voor vergeving van schulden,
als je in wrok leeft met familie of burens.
Bid niet voor een leven zonder bekoringen,
als je voortdurend met het kwaad omgaat.
Bid niet voor een leven zonder kwaad,
als je niet op zoek bent naar het goede.
Zeg niet: "Amen" en "Zo zij het",
als je dit gebed niet ter harte neemt.

Fruitsla

Eenheid in een groep is een mooi ding. Vaak denken mensen dat ze om echt te kunnen samen horen, allemaal precies hetzelfde moeten worden. Alsof je tien soorten fruit in een grote mengkom gooit en ze met een stevige mixer pureert: stukjes appel en peer, druiven, pruimen, bananen, aardbeien, kersen, sinaasappels, een stukje citroen en een ananas. Het resultaat zal een vreemdkeurige brij zijn waar inderdaad alles in zit: veel vitamines maar ook schillen en pitten. Echt smakelijk ziet het er niet uit. Je kunt ook niet meer zien of proeven welke fruitsoort en er zoal inzitten. Veel smakelijker is een vruchtensalade. Elke vrucht blijft zichzelf: peer, appel, druif, banaan, enzovoort. Elke vrucht behoudt zijn eigen smaak en heeft zijn eigen inbreng in de salade. Elk stukje fruit geniet van de contrasterende smaak van de andere soorten. Er is slechts één voorwaarde: elke mooie, grote vrucht moet aanvaarden om voor de goede zaak in vier of tien stukken gesneden te worden! Alleen de eenvoudigsten mogen heel blijven: een kers, een druif, een rode bes. In zo'n groep blijft iedereen herkenbaar. Iedereen mag er zijn eigen rol in spelen, in samenspel met de anderen. Zo'n groep gaat veel minder snel vervelen. En ze is erg aantrekkelijk!

PIRE, e.a., Il était une foi. Liège, Editions CRJC

Samen sterk

Er was eens een man die drie zonen had. De drie jongens maakten altijd ruzie. 's Morgens, 's middags en 's avonds altijd maar vechten en nog eens vechten. Op een dag zei de vader: "Brenge me zoveel takken als je kunt dragen!" De jongens renden het bos in om takken te verzamelen en ieder van hen kwam terug met een bos takken. "Neem nu ieder één tak", zei hun vader, "en probeer hem te breken." "Heel gemakkelijk!" zeiden de jongens en ze braken stokken in tweeën. "Bind nu alle stokken met een touw samen", zei de vader, "en probeer nu de hele bos takken te breken." Ze probeerden het om beurt, maar de takken die afzonderlijk zo gemakkelijk gebroken konden worden, waren samengebonden zo sterk als staal. "Zie je," zei hun vader, "wat jullie met deze stokken doen, kan ook met jullie gebeuren. Wanneer je altijd voor jezelf vecht, word je eenzaam. En als je alleen bent, kun je gemakkelijk aangevallen en gebroken worden. Samen zijn jullie zo sterk als deze bos takken. Samen houden we stand, afzonderlijk vallen we. Dat geldt voor stokken, voor kinderen, voor volwassenen en voor volken."